

SOL·LICITUD D'ADMISSIÓ DE LA INICIATIVA LEGISLATIVA POPULAR

A LA MESA DEL PARLAMENT

Albert Pont Serrano amb domicili a [REDACTED]
[REDACTED] amb DNI número [REDACTED] (Cercle Català de Negocis)

Albert Aragonès i Escamilla amb domicili a [REDACTED]
[REDACTED] amb DNI número [REDACTED] (Reagrupament Independentista)

Josep Maria Argemí Argelaguet amb domicili a [REDACTED]
[REDACTED] amb DNI número [REDACTED] (Cercle Català per la Iniciativa Popular)

Ramon Carner Alivés amb domicili a [REDACTED]
[REDACTED] amb DNI número [REDACTED] (Suport Civil Català)

Margarita Abella Mestanza amb domicili a [REDACTED]
[REDACTED] amb DNI número [REDACTED]

Com a representants de les Associacions Cercle Català de Negocis, Reagrupament Independentista, Cercle Català per a la Iniciativa Popular i Suport Civil Català, i Margarita Abella Mestanza actuant a títol individual, constituïts en Comissió Promotora de la Iniciativa Legislativa Popular per a l'elaboració de la llei sobre **“la regulació de l'estatus polític de Catalunya”** mitjançant un procediment legal, d'acord amb la constitució espanyola, i en virtut del mandat democràtic exercit pel seu poble a les urnes, d'acord també amb els tractats internacionals que formen part de l'ordenament jurídic intern d'Espanya per haver-se celebrat vàlidament i haver estat publicats oficialment a Espanya, i d'acord amb la resta de normes internacionals, especialment la Carta de les Nacions Unides, els Pactes Internacionals de Drets Humans, el Tractat de la Unió Europea, les sentències i pronunciaments dels Tribunals internacionals, i els òrgans de Drets Humans,

EXPOSEM

1. Que exercim el dret a la iniciativa legislativa popular sobre “la regulació de l'estatus polític de Catalunya”, recollit en l'article 62.1 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per tal de proposar l'elaboració de la llei sobre “**la regulació de l'estatus polític de Catalunya**” que considerem d'interès.
2. Que de conformitat amb l'article 5 de la Llei 1/2006, de 16 de febrer, adjuntem:
 - a. El text articulat de la proposició de llei
 - b. La memòria justificativa de la proposta, i
 - c. La llista amb els noms de les persones que formen la Comissió Promotora.
3. Que les persones que formen la Comissió Promotora no es troben en cap supòsit d'incompatibilitat dels que indica l'article 4.2 de la Llei esmentada.
4. Que, una vegada sigui admesa a tràmit aquesta iniciativa, per la Mesa del Parlament, iniciarem la recollida de les signatures exigides per l'article 3 de la Llei esmentada.

Per la qual cosa,

SOL.LICITEM

Que s'admeti a tràmit la proposició de llei que es presenta, per tal d'iniciar la recollida de signatures exigides per l'article 3 de la Llei 1/2006, de 16 de febrer d'iniciativa legislativa popular.

Barcelona, 28 de febrer de 2024

signatura 1

signatura 2

signatura 3

signatura 4

signatura 5

Annex 1

a. El text articulat de la proposició de llei

Preàmbul

El poble de Catalunya és amant del dret, del respecte a la llei, fratern i solidari amb la resta de pobles del món.

La justícia i els drets humans individuals i col·lectius intrínsecs, fonaments irrenunciables que donen sentit a la legitimitat històrica i a la tradició jurídica i institucional de Catalunya, són una oportunitat per bastir una societat més democràtica i social, més pròspera, més justa, més segura, més sostenible, més equitativa, més solidària i més igualitària.

La nació catalana, la seva llengua i la seva cultura tenen mil anys d'història, reconeixent que durant segles, el poble català ha estat sobirà i el parlamentarisme la columna sobre la qual s'han sustentat les seves institucions.

Recordant que Catalunya va tenir el primer parlament, molt abans que Anglaterra, i va tenir les primeres Nacions Unides al segle XI, a les Assemblees de Pau i Treva, on totes les autoritats de Catalunya es van reunir per a parlar de pau al món i contra les guerres.

Reconeixent que Catalunya va perdre la seva sobirania l'11 de setembre de 1714, fruit d'una violenta ocupació militar.

Considerant l'article de referència sobre el Dret a Decidir i els valors fundacionals de la Unió Europea, redactat pel lletrat del Parlament de Catalunya, Antoni Bayona Rocamora, publicat a la revista REAF núm. 20 de 2014, i especialment les conclusions expressades en el punt 8, així com les contínues negatives de l'Estat Espanyol, i les intervencions directes que s'han produït a partir de 2017, que no fan més que reiterar les agressions als catalans com a ciutadans europeus, i que donarien justificació actualment a l'exercici del recurs d'empara davant el TJUE per la discriminació que pateixen els ciutadans catalans en tant que ciutadans europeus.

Considerant tot el que s'expressa al document "Memòria Justificativa" que forma part intrínseca d'aquest expedient, en relació al Dret d'autodeterminació recollit en els tractats i lleis internacionals i especialment el que afecta a la nació catalana i considerant també que tot el que allí s'expressa podria integrar-se en aquest preàmbul.

Tenint en compte així mateix els documents que se citen, tot seguit, per la seva relació de fons amb aquesta iniciativa, com son:

- *el Pacte internacional de Drets Civils i Polítics*, fet a Nova York, adoptat per la resolució 2200 (XXI) de l'Assemblea General de les Nacions Unides, de 16 de desembre de 1966. Instrument de ratificació de 27 d'abril de 1977. (BOE núm. 103, de 30 d'abril de 1977), i coneixent que ha tingut una incidència molt important en la tasca interpretativa del Tribunal Constitucional donat que més de cent trenta sentències al·ludeixen a aquest Pacte.
- *el Protocol facultatiu del Pacte internacional de Drets Civils i Polítics*, fet a Nova York, adoptat per la resolució 2200 (XXI) de l'Assemblea General de les Nacions Unides, de 16 de desembre de 1966. Instrument d'adhesió de 25 de gener de 1985 (BOE núm. 79, de 2 d'abril de 1985).
- i *el Segon Protocol facultatiu del Pacte internacional de Drets Civils i Polítics* destinat a abolir la pena de mort, fet a Nova York, adoptat per la resolució 44/128 de l'Assemblea General de les Nacions Unides, de 15 de desembre de 1989. Instrument de ratificació d'11 d'abril de 1991. (BOE núm. 164, de 10 de juliol de 1991).

I tenint en compte el que preveuen els articles 10.2, 95.1 i 96.1 (BOE-A-1977-10733) de la Constitució Espanyola, en el que es refereix a Drets i deures fonamentals, Tractats internacional i inclusió a l'ordenament intern, tal i com es recull als articles:

- *10.2 CE Títol I. Dels drets i deures fonamentals*: "Les normes relatives als drets fonamentals i les llibertats que la Constitució reconeix s'interpretaran de conformitat amb la Declaració Universal de Drets Humans i els tractats i els acords internacionals sobre les mateixes matèries ratificats per Espanya."
- *95.1 CE Títol III. De les Corts Generals. Capítol tercer. Dels Tractats Internacionals* "La celebració d'un tractat internacional que contingui estipulacions contràries a la Constitució exigirà la revisió constitucional prèvia."
- *96.1 CE Títol III. De les Corts Generals. Capítol tercer. Dels Tractats Internacionals*. "Els tractats internacionals celebrats vàlidament, un cop publicats oficialment a Espanya, formaran part de l'ordenament intern. Les seves disposicions només poden ser derogades, modificades o suspeses en la forma que preveuen els mateixos tractats o d'acord amb les normes generals del dret internacional". Cal tenir en compte que d'acord amb la redacció constitucional, el tractat s'integra a l'ordenament intern mitjançant la publicació, sempre que hagi estat vàlidament celebrat.

Considerant també la resta de normes internacionals que emparen els Drets dels pobles a l'autodeterminació i tot el que s'acaba d'exposar, després d'anys de negociacions sobre la qüestió del nostre estatus polític, amb l'impediment de qualsevol mena d'acord per a l'exercici del dret a l'autodeterminació en forma de referèndum per part del Regne d'Espanya, es proposa aquesta ILP amb la finalitat que aquest Parlament, dipositari de la sobe­rania popular, implementi el mandat democràtic emès reiteradament a les urnes per la ciutadania de Catalunya. Concretament s'han comptat els vots dels partidaris del Sí a la independència i dels partidaris del NO en base a un programa electoral clar i explícit. Així mateix, també s'han pogut comptar els partidaris de l'abstenció, són els vots dipositats a formacions polítiques que no portaven aquest tema al seu programa electoral o que directament no s'hi van posicionar. Aquest recompte s'ha fet a les eleccions al Parlament de Catalunya del 27-11-2015 (eleccions plebiscitàries), del 21-12-2017 (eleccions

convocades pel president espanyol en virtut de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola), i del 14-2-2021. A totes elles, els programes electorals dels diferents partits que van concórrer a aquelles eleccions, van deixar clarament explícit el "SÍ" a la independència, el "NO" a la independència, o l'abstenció. A totes elles el "SÍ" va guanyar al "NO" i si analitzem l'històric, la diferència entre el SÍ i el NO ha anat creixent en cadascuna d'aquestes eleccions.

Articulat

1 DUR A TERME una Declaració Legal d'Independència de conformitat amb l'article 1 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics de l'Organització de les Nacions Unides (ONU), i dels articles 10.2, 95.1 i 96.1 (BOE-A-1977-10733) de la Constitució Espanyola, i en la resta de normes internacionals que emparen els Drets dels pobles a l'autodeterminació. S'adjunten 2 annexos, el 1.1 i el 1.2 amb dues propostes de text Declaratiu, però se'n podria acordar un tercer per tal d'integrar el contingut d'altres propostes d'ILP o les esmenes a fer per part dels diferents grups parlamentaris.

2 ASSUMIR el mandat del poble de Catalunya i declarar que Catalunya esdevé un estat independent i sobirà, de dret, democràtic i social, en forma de República.

3 DISPOSAR l'entrada en vigor de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República.

4 INICIAR el procés constituent, democràtic, de base ciutadana, transversal, participatiu i vinculant.

5 AFIRMAR que Catalunya té la voluntat inequívoca d'integrar-se a la comunitat internacional i a respectar-ne les obligacions.

Per tot això, fer una crida a tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes de la República catalana per tal de ser dignes de la llibertat que ens hem donat i a construir un Estat que tradueixi en acció i conducta les inspiracions col·lectives.

6 Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació.

ANNEX 1.1 Text Declaratiu (a títol enunciatiu que no limitatiu)

a proposta de les persones i associacions representades que presenten aquesta ILP

El Parlament de Catalunya, reunit el dia DD/MM/AAAA en presència de la presidenta o del president electe de Catalunya, del seu govern, del president o la presidenta del Parlament, de la Mesa, dels parlamentaris i les parlamentàries electes, **del lletrat/da major i del secretari/a general del Parlament**, declara al poble de Catalunya i a tots els pobles del món que:

La nació catalana, la seva llengua i la seva cultura tenen mil anys d'història. Durant segles, el poble català ha estat sobirà i el parlamentarisme la columna sobre la qual s'han sustentat les seves institucions. Catalunya va tenir el primer parlament, molt abans que Anglaterra, i va tenir les primeres Nacions Unides al segle XI, a les Assemblees de Pau i Treva, on totes les autoritats de Catalunya es van reunir per a parlar de pau al món i contra les guerres.

Catalunya restaura avui la seva plena sobirania llargament anhelada, sobirania perduda el 1714 fruit d'una violenta ocupació militar.

En virtut del que s'acaba d'exposar, després d'anys de negociacions sobre la qüestió del nostre estatus polític, i vist que no és possible un resultat mútuament acceptable, nosaltres, representants democràtics del poble de Catalunya, en el lliure exercici d'aquest dret d'autodeterminació, i d'acord amb el mandat democràtic rebut de la ciutadania de Catalunya:

ASSUMIM el mandat del poble de Catalunya i declarem que Catalunya esdevé un estat independent i sobirà, de dret, democràtic i social, en forma de República.

DISPOSEM l'entrada en vigor de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República.

INICIEM el procés constituent, democràtic, de base ciutadana, transversal, participatiu i vinculant.

AFIRMEM que Catalunya té la voluntat inequívoca d'integrar-se a la comunitat internacional i a respectar-ne les obligacions.

FEM una crida a tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes de la República catalana a fer-nos dignes de la llibertat que ens hem donat i a construir un Estat que tradueixi en acció i conducta les inspiracions col·lectives.

El poble de Catalunya és amant del dret, del respecte a la llei, fratern i solidari amb la resta de pobles del món.

La justícia i els drets humans individuals i col·lectius intrínsecs, fonaments irrenunciables que donen sentit a la legitimitat històrica i a la tradició jurídica i institucional de Catalunya, són una oportunitat per bastir una societat més democràtica i social, més pròspera, més justa, més segura, més sostenible, més equitativa, més solidària i més igualitària.

Una vegada **llegit i sotmès a votació la totalitat d'aquest text** per part del president o presidenta del Parlament, el Parlament de Catalunya **aprova aquesta llei vinculant** per XXX vots a favor, YYY vots en contra, i ZZZ abstencions, **insta a la baixada de la bandera espanyola** en tots els organismes oficials dins el territori català, i a la seva **publicació al Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya (BOPC) i al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC)**, el qual passa a ser a partir de la publicació d'aquesta llei, el Diari Oficial (DO) de la República Catalana.

Visca el poble de Catalunya! Visca la República Catalana!

ANNEX 1.2 Text Declaratiu als efectes de conservar la Memòria Històrica

pronunciat en el Parlament de Catalunya, el 27 d'octubre de 2017, Lluís M. Corominas Díaz President del GP JS, Marta Rovira i Vergés Portaveu del GP JS, Mireia Boya e Busquet Presidenta del GP CUP-CC i Anna Gabriel i Sabaté Portaveu del GP CUP-CC

Al poble de Catalunya i a tots els pobles del món.

La justícia i els drets humans individuals i col·lectius intrínsecs, fonaments irrenunciables que donen sentit a la legitimitat històrica i a la tradició jurídica i institucional de Catalunya, són la base de la constitució de la República Catalana.

La nació catalana, la seva llengua i la seva cultura tenen mil anys d'història. Durant segles, Catalunya s'ha dotat i ha gaudit d'institucions pròpies que han exercit l'autogovern amb plenitud, amb la Generalitat com a màxima expressió dels drets històrics de Catalunya. El parlamentarisme ha estat, durant els períodes de llibertat, la columna sobre la qual s'han sustentat aquestes institucions, s'ha canalitzat a través de les Corts Catalanes i ha cristal·litzat en les Constitucions de Catalunya.

Catalunya restaura avui la seva plena sobirania, perduda i llargament anhelada després de dècades d'intentar, honestament i lleialment, la convivència institucional amb els pobles de la península ibèrica.

Des de l'aprovació de la Constitució espanyola de 1978, la política catalana ha tingut un paper clau amb una actitud exemplar, lleial i democràtica envers Espanya, i amb un profund sentit d'Estat.

L'estat espanyol ha respost a aquesta lleialtat amb la denegació del reconeixement de Catalunya com a nació; i ha concedit una autonomia limitada, més administrativa que política i en procés de recentralització; un tractament econòmic profundament injust i una discriminació lingüística i cultural.

L'Estatut d'Autonomia, aprovat pel Parlament i el Congrés, i referendat per la ciutadania catalana, havia de ser el nou marc estable i durador de relació bilateral entre Catalunya i Espanya. Però va ser un acord polític trencat per la sentència del Tribunal Constitucional i que fa emergir noves reclamacions ciutadanes.

Recollint les demandes d'una gran majoria de ciutadans de Catalunya, el Parlament, el Govern i la societat civil han demanat repetidament acordar la celebració d'un referèndum d'autodeterminació.

Davant la constatació que les institucions de l'Estat han rebutjat tota negociació, han violentat el principi de democràcia i autonomia, i han ignorat els mecanismes legals disponibles a la Constitució, la Generalitat de Catalunya ha convocat un referèndum per a l'exercici del dret a l'autodeterminació reconegut en el dret internacional.

L'organització i celebració del referèndum ha comportat la suspensió de l'autogovern de Catalunya i l'aplicació de facto de l'estat d'excepció.

La brutal operació policial de caire i estil militar orquestrada per l'estat espanyol contra ciutadans catalans ha vulnerat, en moltes i repetides ocasions, les seves llibertats civils i polítiques i els principis dels Drets Humans, i ha contravingut els acords internacionals signats i ratificats per l'Estat espanyol.

Milers de persones, entre les quals hi ha centenars de càrrecs electes i institucionals i professionals vinculats al sector de la comunicació, l'administració i la societat civil, han estat investigades, detingudes, querellades, interrogades i amenaçades amb dures penes de presó.

Les institucions espanyoles, que haurien de romandre neutrals, protegir els drets fonamentals i arbitrar davant del conflicte polític, han esdevingut part i instrument d'aquests atacs i han deixat indefensa la ciutadania de Catalunya.

Malgrat la violència i la repressió per intentar impedir la celebració d'un procés democràtic i pacífic, els ciutadans de Catalunya han votat majoritàriament a favor de la constitució de la República Catalana.

La constitució de la República Catalana es fonamenta en la necessitat de protegir la llibertat, la seguretat i la convivència de tots els ciutadans de Catalunya i d'avançar cap a un Estat de dret i una democràcia de més qualitat, i respon a l'impediment per part de l'estat espanyol de fer efectiu el dret a l'autodeterminació dels pobles.

El poble de Catalunya és amant del dret, i el respecte a la llei és i serà una de les pedres angulars de la República. L'estat català acatarà i farà complir legalment totes les disposicions que conformen aquesta declaració i garanteix que la seguretat jurídica i el manteniment dels acords subscrits formarà part de l'esperit fundacional de la República Catalana.

La constitució de la República és una mà estesa al diàleg. Fent honor a la tradició catalana del pacte, mantenim el nostre compromís amb l'acord com a forma de resoldre els conflictes polítics. Alhora, reafirmem la nostra fraternitat i solidaritat amb la resta de pobles del món i, en especial, amb aquells amb qui compartim llengua i cultura i la regió euromediterrània en defensa de les llibertats individuals i col·lectives.

La República Catalana és una oportunitat per corregir els actuals dèficits democràtics i socials i bastir una societat més pròspera, més justa, més segura, més sostenible, i més solidària.

En virtut de tot el que s'acaba d'exposar, nosaltres, representants democràtics del poble de Catalunya, en el lliure exercici del dret d'autodeterminació, i d'acord amb el mandat rebut de la ciutadania de Catalunya,

CONSTITUÏM la República Catalana, com a Estat independent i sobirà, de dret, democràtic i social.

DISPOSEM l'entrada en vigor de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República.

INICIEM el procés constituent, democràtic, de base ciutadana, transversal, participatiu i vinculant.

AFIRMEM la voluntat d'obrir negociacions amb l'estat espanyol, sense condicionants previs, adreçades a establir un règim de col·laboració en benefici de les dues parts. Les negociacions hauran de ser, necessàriament, en peu d'igualtat.

POSEM EN CONEIXEMENT de la comunitat internacional i les autoritats de la Unió Europea la constitució de la República Catalana i la proposta de negociacions amb l'estat espanyol.

INSTEM a la comunitat internacional i les autoritats de la Unió Europea a intervenir per aturar la violació de drets civils i polítics en curs, i a fer el seguiment del procés negociador amb l'Estat espanyol i ser-ne testimonis.

MANIFESTEM la voluntat de construcció d'un projecte europeu que reforci els drets socials i democràtics de la ciutadania, així com el compromís de continuar aplicant, sense solució de continuïtat i de manera unilateral, les normes de l'ordenament jurídic de la Unió Europea i les de l'ordenament de l'estat espanyol i de l'autonòmic català que transposen aquesta normativa.

AFIRMEM que Catalunya té la voluntat inequívoca d'integrar-se tan ràpidament com sigui possible a la comunitat internacional. El nou Estat es compromet a respectar les obligacions internacionals que s'apliquen actualment en el seu territori i a continuar sent part dels tractats internacionals dels quals és part el Regne d'Espanya.

APEL·LEM als Estats i a les organitzacions internacionals a reconèixer la República Catalana com Estat independent i sobirà.

INSTEM al Govern de la Generalitat a adoptar les mesures necessàries per fer possible la plena efectivitat d'aquesta Declaració d'independència i de les previsions de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República.

FEM una crida a tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes de la República catalana a fer-nos dignes de la llibertat que ens hem donat i a construir un Estat que tradueixi en acció i conducta les inspiracions col·lectives.

ASSUMIM el mandat de el poble de Catalunya expressat en el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre i declarem que Catalunya esdevé un estat independent en forma de República.

El Parlament de Catalunya expressa el seu rebuig a l'acord del Consell de Ministres de l'Estat espanyol proposant al Senat de l'Estat Espanyol les mesures per a concretar el que disposa l'article 155 de la Constitució Espanyola. Les mesures proposades, al marge del propi estament jurídic actual, suposen l'eliminació de l'autogovern de Catalunya. Alhora situen al Govern de l'Estat espanyol com a substitut del Govern de la Generalitat i censor del Parlament de Catalunya, una mesura que no tan sols no es pot acceptar sinó que és un atac a la democràcia sense precedents en els darrers 40 anys.

Hem ofert negociació i diàleg i ens han contestat amb l'article 155 de la Constitució i l'eliminació de l'autogovern: la resposta ha estat d'una contundència política similar a l'ús de la força del dia 1 d'octubre.

El Parlament acorda instar el Govern a dictar totes les resolucions necessàries per al desenvolupament de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República i en especial:

- A promulgar els Decrets necessaris, dotant personal i materialment els serveis administratius presos per a l'expedició a la ciutadania dels documents acreditatius de la nacionalitat catalana.
- A establir la regulació del procediment per a l'adquisició de la nacionalitat catalana, per raó dels supòsits previstos en l'article 8 i la disposició final segona.
- A impulsar la subscripció d'un tractat de doble nacionalitat amb el govern del regne d'Espanya, de conformitat amb l'article 9.
- A dictar, de conformitat amb l'article 12.1, les disposicions necessàries per a l'adaptació, modificació, i inaplicació del dret local, autonòmic i estatal vigent abans de l'entrada en vigor de la Llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República.
- A dictar, amb fonament a allò que disposa l'article 12.3 els Decrets precisos per a la recuperació i eficàcia de les normes anteriors a la successió d'ordenaments jurídics, anul·lades o suspeses per motius competencials pel Tribunal Constitucional i per la resta de tribunals, parant especial atenció a totes aquelles reguladores d'impostos i altres figures impositives, així com aquelles que desenvolupen eines per a la lluita contra la pobresa i la desigualtat social.
- A promoure, davant tots els estats i institucions el reconeixement de la República Catalana.
- A establir pel procediment corresponent i de conformitat amb allò que disposa l'article 15, la relació de tractats internacionals que hagin de mantenir la seva vigència, així com la d'aquells que hagin de resultar inaplicats.
- A establir, d'acord amb l'article 17, el règim d'integració a l'Administració de la Generalitat de Catalunya, llevat de renúncia expressa dels mateixos, de tots aquells funcionaris, personal de l'estat espanyol, que fins a la data prestaven els seus serveis a l'administració general de Catalunya, a l'administració local de Catalunya, les universitats catalanes, l'administració de justícia, l'administració institucional de l'estat a Catalunya, o dels funcionaris, personal de l'estat espanyol, de nacionalitat catalana, que prestin els seus serveis fora de Catalunya.
- A donar coneixement al Parlament, de la relació de contractes, convenis i acords objecte de subrogació per part de la República Catalana, d'acord amb allò que disposa l'article 19.

- A impulsar un acord amb l'estat espanyol per a la integració del personal i la subrogació dels contractes previstos en els apartats IV i V, de conformitat amb allò que disposa l'article 20.
- A acordar tot allò que sigui procedent, així com adoptar les mesures necessàries per a l'exercici de l'autoritat fiscal, de la seguretat social, duanera i cadastral d'acord amb allò que disposen els articles 80, 81, 82 i 83, establint, si és el cas, els períodes necessaris de traspàs entre administracions necessaris per a un adequat servei públic.
- A promoure les actuacions i mesures legislatives necessàries per a la creació d'un banc públic de desenvolupament al servei de l'economia productiva.
- A promoure les actuacions i mesures legislatives necessàries per a la creació del Banc de Catalunya, amb les funcions de banc central, que ha de vetllar per l'estabilitat del sistema financer.
- A promoure les actuacions i mesures legislatives necessàries per a la creació de la resta de les autoritats reguladores, amb les funcions que els són inherents.
- A obrir un període de negociacions amb l'estat espanyol, segons allò que disposa l'article 82, per a determinar, si és el cas, i en quin grau, la successió de l'estat català mitjançant un acord, en drets i obligacions de caràcter econòmic i financer assumits pel regne d'Espanya.
- A elaborar un inventari del béns de titularitat de l'estat espanyol, radicats al territori nacional de Catalunya, a fi de fer efectiva la successió en la seva titularitat per part de l'estat català, de conformitat amb allò que disposa l'article 20.
- A elaborar una proposta de repartiment d'actius i passius entre el regne d'Espanya i la república de Catalunya, amb fonament als criteris internacionalment estandarditzats, obrint un període de negociació entre els representants d'ambdós estats, sotmetent l'acord assolit, si és el cas, a l'aprovació del Parlament de Catalunya. El Parlament obre una investigació per a determinar les responsabilitats del Govern de l'Estat Espanyol, les seves institucions i òrgans dependents en la comissió de delictes relacionats amb la vulneració de drets fonamentals, individuals i col·lectius per evitar l'exercici del dret de vot del poble de Catalunya el passat 1 d'octubre. Aquesta Comissió d'investigació estarà conformada per diputats dels grups parlamentaris persones expertes de l'àmbit nacional i internacional, de l'Oficina Antifrau, de la Sindicatura de Greuges i de l'advocacia catalana i amb representació de les entitats de defensa dels drets humans, procurant que hi siguin representades les organitzacions internacionals.

El Parlament de Catalunya acorda:

Declarar l'inici i l'obertura del procés constituent.

Instar el govern de la Generalitat a:

a) Activar de manera immediata tots els recursos humans, públics i socials així com mitjans materials al seu abast, per a fer efectiu el procés constituent democràtic, de base

ciutadana, transversal, participatiu i vinculant, que ha de culminar amb la redacció i aprovació de la constitució de la República per part del Parlament constituït en Assemblea Constituent que resulti de les eleccions constituents.

b) Constituir en el termini de quinze dies el Consell assessor del procés constituent per tal d'assessorar en la fase deliberativa constituent liderat per la societat civil organitzada.

c) Convocar, difondre i executar la fase decisòria del procés constituent, recollint les propostes sistematitzades al Fòrum Social Constituent, sotmetent-les a consulta ciutadana, que constituirà un mandat vinculant pel Parlament constituït en Assemblea Constituent que resulti de les eleccions constituents.

d) Convocar eleccions constituents un cop culminades totes les fases del procés constituent.

Encoratjar a tots els agents cívics i socials per a què en el termini d'un mes, constitueixin la plataforma promotora del procés constituent o Pacte nacional pel procés constituent.

Constituir, en el termini de quinze dies, la Comissió parlamentària de seguiment del procés constituent, a fi d'emparar, que no interferir; la tasca de la plataforma promotora, garantint el desplegament dels seus treballs així com el compliment del termini semestral legalment definit per el seu desenvolupament i conclusions.

Encoratjar als ajuntaments a impulsar els debats constituents des de l'àmbit local promovent la participació de la societat civil, facilitant els recursos i espais propis necessaris pel desenvolupament correcte del debat ciutadà.

Visca el poble de Catalunya! Visca la República Catalana!

Annex 2

b. La memòria justificativa

1.- Tema a regular: l'estatus polític de Catalunya mitjançant un procediment legal, d'acord amb la constitució espanyola, i en virtut del mandat democràtic exercit pel seu poble a les urnes, d'acord també amb els tractats internacionals que formen part de l'ordenament jurídic intern d'Espanya per haver-se celebrat vàlidament i haver estat publicats oficialment a Espanya, i d'acord amb la resta de normes internacionals, especialment la Carta de les Nacions Unides, els Pactes Internacionals de Drets Humans, el Tractat de la Unió Europea, les sentències i pronunciaments dels Tribunals internacionals, i els òrgans de Drets Humans.

2. Per a què és important fer la llei proposada: per a regular aspectes socials, culturals, o econòmics derivats de l'estatus polític de Catalunya.

El Dret a l'autodeterminació ha estat àmpliament reconegut per la doctrina per bé que ha anat evolucionant al llarg de la història fins a esdevenir un dret d'aplicació universal. Catalunya pot apel·lar a les tres doctrines que justifiquen el dret a l'autodeterminació: la causa justa, la secessió plebiscitària i l'adscripció.

Allen Edward Buchanan, en la seva teoria del dret a la secessió (1991) fonamenta l'exercici del dret a l'autodeterminació en quatre possibles causes justes que legitimarien la secessió d'un determinat territori: la prèvia annexió forçosa; la violació dels drets humans a gran escala, cosa que contemplaria l'eliminació física de les persones que formen part d'un determinat poble; el risc de la desaparició de la comunitat mitjançant la seva minorització o assimilació; i, fins i tot, la constant violació i incompliment dels pactes polítics entre els mateixos representants i els poders de l'Estat en aplicació del que anomenava «tirania de la majoria». Catalunya compleix tres d'aquestes causes justes, quan només el compliment d'una d'elles seria motiu suficient per legitimar la nostra independència.

En primer lloc, l'annexió forçosa del Principat de Catalunya a la Corona de Castella mitjançant un suposat dret de conquesta reclamant per Felip V a principis del s. XVIII és un il·lícit internacional que no prescriu mai. I ho és perquè en el moment de la seva annexió, Catalunya gaudia de totes les manifestacions de la sobirania i de la subjectivitat internacional que avui s'atribueix als estats independents i plenament sobirans. El Principat de Catalunya era subjecte actiu i passiu del Dret Internacional Públic que és el dret que regula la relació entre estats sobirans. I ho era en tant, que des de l'edat mitjana fins a la seva annexió forçosa, Catalunya va participar activament tant en la codificació com en el desenvolupament del Dret Internacional Públic.

En concret, l'aportació de Catalunya al Dret Internacional com a subjecte actiu de Dret Internacional, va ser decisiva en qüestions com el Dret de la Guerra i el Dret Humanitari (Tractats de Pau i Treva del s. XI), el Dret Marítim a través de les Ordinacions de Ribera i

del llibre del Consolat de Mar de 1320, que contenien normes i disposicions aleshores pioneres que actualment impregnen les convencions de Ginebra sobre Dret Marítim de 1958 adoptades en el marc de les Nacions Unides, així com la Convenció de Montego Bay de 1982. I va ser igualment pionera en l'àmbit del Dret Consular i de la banca pública. De fet, Catalunya va crear la institució consular establint la primera gran xarxa de consolats amb funcions notariales, registrals i d'arbitratge mercantil arreu de la Mediterrània i el Mar del Nord; i els agents comercials d'altres estats se sotmetien a la seva jurisdicció.

Adicionalment, el principat de Catalunya també era subjecte passiu del Dret Internacional en tant que era membre de la comunitat internacional europea de l'època i mantenia relacions d'igual a igual amb totes les altres nacions. I en tant que membre de la comunitat internacional estava obligada a respectar les normes de Dret Internacional en la seva relació amb altres estats igualment sobirans. I així, les seves relacions internacionals amb altres estats no estaven subjectes a les normes internes de cap d'ells, sinó al Dret Internacional Públic que és l'ordenament que regula les relacions entre estats independents.

Catalunya, a més, gaudia del *ius legationis* que és la potestat exclusiva dels estats per enviar i rebre emissaris diplomàtics dotats d'un estatut propi i d'un règim especial de privilegis i immunitats que garanteixen la seva inviolabilitat com a representants d'una entitat plenament sobirana. Així mateix, gaudia de l'anomenat *ius representationis*, o capacitat que dota els caps d'estat de la potestat per ser representats sense cap limitació i obrir representacions diplomàtiques permanents dotades d'un estatus especial arreu del món dirigides per un diplomàtic amb rang d'ambaixador; i així era reconegut per l'estat del territori. Igualment, Catalunya gaudia del *ius contrahendi*, o la capacitat de comprometre's internacionalment mitjançant la celebració de tractats internacionals bilaterals i multilaterals; cosa que generava la conseqüent responsabilitat internacional de l'estat. Aquestes potestats, avui dia, només són atribuïbles als estats plenament sobirans i més recentment a organitzacions intergovernamentals, per bé que amb certes limitacions.

Així, els tractats internacionals pels quals es comprometien els representants del Principat de Catalunya no estaven subjectes a l'ordenament jurídic intern de cap de les seves parts, sinó que responien a les normes de Dret Internacional Públic que a través del costum regulaven la celebració de tractats internacionals i que avui dia s'inclouen en la Convenció de Viena de 1969 sobre el Dret dels Tractats. Bon exemple d'això és el Tractat de Gènova de 1075 subscrit pels representants del Principat de Catalunya i del Regne d'Anglaterra en el marc de la guerra de successió espanyola, on ambdues parts es reconeixen mútuament subjectivitat internacional i plena capacitat d'obrar en l'àmbit internacional.

Així mateix, i encara que pugui semblar anecdòtic, és molt significatiu que les unions dinàstiques prèvies al 1714, no varen erradicar els règims d'estrangeria; segons els quals, els súbdits d'una corona no podien exercir ni professions, ni càrrecs públics, ni tenien autoritat en el territori i en les institucions de l'altra corona. De fet, no va ser fins als decrets de Nova Planta que per primera vegada se suprimiren els règims d'estrangeria a Espanya. Però, a la pràctica la supressió dels règims d'estrangeria només es va aplicar als territoris

de la Corona catalana respecte als súbdits de la Corona de Castella; mai varen tenir doncs caràcter de reciprocitat. Mai s'han erradicat en els territoris i institucions de la Corona de Castella dels quals emanen les actuals estructures de l'estat espanyol, respecte als súbdits/ciutadans catalans; i quan ho han fet s'han anat eliminant progressivament a mesura que els pobles de la nació catalana s'anaven assimilant als pobles castellans. El cas és que, de facto, avui dia els règims d'estrangeria continuen en vigor limitant l'accés dels catalans a l'exercici de la funció pública en l'administració central de l'estat; mentre no existeix ni a l'administració pública de Catalunya ni en el món privat una limitació semblant que s'apliqui a ciutadans d'altres pobles d'Espanya residents en territori català.

Encara més, Catalunya té el mateix pes territorial, demogràfic i econòmic sobre el conjunt d'Espanya que Alemanya sobre el conjunt de la Unió Europea. I tanmateix, la representació de catalans dins les més altes instàncies de l'Estat espanyol està molt lluny de ser representativa del pes demogràfic del poble català sobre el conjunt de pobles d'Espanya. La sobrerepresentació d'espanyols d'origen castellà en tots els poders públics suposa una minorització en la representació dels pobles de matriu catalana.

A títol d'exemple, entre 1975 i 2017 només el 6% dels ministres del govern espanyol són d'origen català (incloent-hi els catalans d'adopció). En aquest mateix període, Catalunya ha aportat 4 ministres per milió d'habitants, davant els 21 de Madrid, els 17 de Castella i Lleó o els 10 de Navarra i el País Basc. Així mateix, Catalunya ha aportat 2 diplomàtics amb rang d'ambaixador per cada milió d'habitants, davant els 23 de Madrid o els 10 del País Basc. Finalment, Catalunya ha aportat 1,2 secretaris i subsecretaris d'estat davant els 12 de Madrid, els 10 d'Astúries o els 4 del País Basc[1]. És, doncs, més que evident que Espanya és un estat ètnic en la mesura que discrimina l'accés al poder per raó d'origen; i això suposa una segregació de facto per motius d'identitat nacional que viola el principi d'igualtat dels espanyols recollit a la Constitució de 1978 ja que l'accés a la funció pública esdevé un subtil instrument d'assimilació nacional.

La manca d'igualtat en la competència vertical en l'accés a la funció pública que limita l'accés als poders de l'estat als membres del poble català, es fa molt més evident en els cossos de l'administració que exerceixen funcions de sobirania com en altes instàncies de l'exèrcit, justícia, exteriors, serveis d'intel·ligència que en càrrecs de designació política i de fet, l'aplicació d'aquesta discriminació traspassa l'àmbit de la funció pública d'un estat que encara ara, considera als catalans no assimilats com un cos estrany i aliè.

Sigui com sigui, aquest fet, suposa una vulneració flagrant de nombroses normes internacionals, entre les quals: la Convenció Internacional sobre l'Eliminació de totes les formes de Discriminació Racial de 1965 que en l'art. 1.1 defineix la discriminació racial com: «tota distinció, exclusió, restricció o preferència basada en motius de raça, color, llinatge o origen nacional o ètnic que tingui per objecte o per resultat anular o menyscabar el reconeixement, gaudi o exercici, en condicions d'igualtat, dels drets humans i de les llibertats fonamentals en les esferes política, econòmica, social, cultural o en qualsevol altra esfera de la vida pública». Així, i a títol d'exemple, és sabut que algunes federacions esportives espanyoles impedeixen des de fa dècades que els esportistes catalans

representin a Espanya en competicions internacionals, malgrat que hagin guanyat els campionats nacionals, i envien esportistes d'altres comunitats encara que no siguin campions d'Espanya.

Amb això no estem reclamant una representació de catalans en els poders de l'estat espanyol d'acord amb el nostre pes demogràfic; sinó que volem demostrar que ni els poders de l'estat espanyol ni bona part de la seva ciutadania, no consideren el poble català com a propi, sinó com a objecte d'assimilació. I això ha estat així no només durant pretèrits segles de règims autoritaris sinó també en plena democràcia.

Al seu torn, aquesta segregació per motiu d'origen i identitat nacional fomenta una concepció extremadament centralista de l'estat espanyol que mina de soca-rel la competència horitzontal entre territoris i discrimina sistemàticament els pobles no assimilats de la nació catalana. Des de fa tres segles els territoris de la nació catalana, avui artificialment dividits en tres comunitats autònomes, pateixen un dèficit fiscal estructural valorat en vàries desenes de milions d'euros anuals que se suma a la major pressió fiscal existent a Catalunya amb relació a altres comunitats i al sotmetiment de constants boicots comercials.

Aquesta no és, però, una queixa permanent motivada per la nostra insolidaritat; és perquè el model espanyol de solidaritat territorial no té en compte l'existència de trenta províncies amb taxes d'economia submergida d'entre el 30% i el 40%, com tampoc té en compte la renda familiar disponible de cada territori, ni el principi d'ordinalitat propi del model alemany. I per si això no fos suficient, en els darrers anys, hem vist com el govern central obligava a la Generalitat de Catalunya a endeutar-se a través del Fons de Liquiditat Autònoma (FLA) mentre exonerava d'endeutar-se a altres comunitats igualment deficitàries i mentre es manté el dèficit fiscal de Catalunya en màxims històrics. Fins ara, l'única resposta del govern espanyol a les demandes d'erradicar el dèficit fiscal de Catalunya ha estat l'autorització a la creació de disset nou impostos que graven exclusivament als contribuents, agents econòmics i consumidors catalans amb els quals l'Agència Tributària de Catalunya recapta prop de 5.000 M€ anuals; una sobrecàrrega fiscal a la qual cal afegir els més de 22.000 M€ de dèficit fiscal anual.

L'actual model de finançament autonòmic, repercuteix molt negativament en la nostra capacitat de desenvolupament econòmic, així com en la qualitat dels serveis públics, les infraestructures, l'educació i la sanitat. I deixa en mans de la discrecionalitat política del govern espanyol la major part de les partides pressupostàries, que només s'alliberen quan els partits polítics catalans es comprometen a garantir la governabilitat d'Espanya i a donar estabilitat al seu govern; generant així, un sistema de coacció permanent sobre els ciutadans i les institucions públiques que ens són pròpies.

Aquesta mateixa concepció de l'estat espanyol traspasa els límits de la funció pública arrelant en les decisions econòmiques de les grans corporacions amb seu a Madrid. Exemple d'això és el fet que Catalunya concentri el 32% dels desnonaments i de les execucions hipotecàries de tot l'estat espanyol, quan les taxes de morositat no són

superiors a la mitjana espanyola. Així, durant la darrera crisi econòmica, Catalunya va patir 22.300 execucions hipotecàries per milió d'habitants, davant les 12.000 de Madrid, les 7.000 d'Andalusia o les 4.000 d'Extremadura[2].

Sigui com sigui, Catalunya no ha gaudit mai d'una autonomia plena. A la pràctica, a Espanya només hi ha dues autonomies: Navarra i el País Basc. Cap d'elles pateix discriminació per raó d'origen, mentre gaudeixen de capacitat per recaptar impostos i de plena discrecionalitat política en la despesa pública. De fet, ni tan sols en els anys més foscos del terrorisme d'ETA ningú a Madrid es va plantejar mai ni suspendre ni intervenir l'autonomia basca.

Per tot això, considerem que la independència de Catalunya no s'ha de plantejar en els termes d'un cas de secessió del territori de l'estat espanyol, sinó en els termes d'una reparació: la restitució d'una sobirania plena manllevada per la força de les armes d'una nació històrica que ha estat i és objecte perfectament reconegut.

Entenem així mateix, que Catalunya compleix també amb la doctrina de la secessió plebiscitària que pressuposa la legitimitat de la independència sempre que es canalitzi a través d'un procés democràtic i transparent. La via de la declaració unilateral en seu parlamentària no vulnera les normes de Dret Internacional general. Aquesta via ha estat triada per alguns estats de recent independència com Kosovo que gaudeix d'un ampli reconeixement internacional. No obstant això, l'1 d'octubre de 2017 Catalunya va optar per exercir el seu dret a l'autodeterminació mitjançant un referèndum amb un cens espanyol provinent del padró d'habitants i ampliat a majors de setze anys que no discriminava ningú per raó d'origen o de procedència i que va ser convocat per les autoritats catalanes. I entenem que els resultats superaven els estàndards mínims internacionals de participació i de diferència entre el «sí» i el «no» establerts per la Comissió de Venècia del Consell d'Europa. Primer, perquè la participació hagués arribat al 61% de no ser per la intervenció dels cossos i forces de seguretat de l'estat que varen impedir el lliure exercici del dret a l'autodeterminació; i segon perquè malgrat la intervenció policial i el «sí» va obtenir més del 90,18% dels vots vàlidament emesos davant el 7,82% de «no».

En qualsevol cas, considerem que les incidències en alguns col·legis electorals a causa de la intervenció de les forces i cossos de seguretat de l'estat, no són motiu suficient per invalidar els resultats d'aquella consulta; menys encara quan es van comunicar els resultats del referèndum en seu parlamentària (resultant 2.044.038 vots el SÍ, un 90,18%) i va tenir com a conseqüència una declaració d'independència. Tinguem també en compte que la diferència entre el "sí" i el "no" s'ha pogut comptar també en les eleccions al Parlament de Catalunya del 27-11-2015 (eleccions plebiscitàries), del 21-12-2017 (eleccions convocades pel president espanyol en virtut de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola), i del 14-2-2021. A totes elles, els programes electorals dels diferents partits que van concórrer a aquelles eleccions, van deixar explícit el "sí" a la independència, el "no" a la independència, o l'abstenció. I a totes elles el "sí" va guanyar al "no".

Finalment, el cas de Catalunya també es pot inscriure dins de la tercera doctrina que legitima el dret a la secessió com és l'adscripció. Aquesta doctrina contempla el dret a la secessió d'entitats nacionals històriques, ètnicament, lingüísticament o culturalment diferenciades de la resta de pobles de l'estat en què estiguin integrades amb independència de la forma i del mecanisme amb què es varen integrar. Aquesta doctrina que va esdevenir el fonament jurídic de la independència de Grècia (1821), Bèlgica (1831), Hongria (1849), Romania (1877), Sèrbia (1877), Finlàndia (1917), Polònia (1918) i Irlanda (1922) va alimentar el «principi de les nacionalitats» inclòs en els catorze punts de Thomas Woodrow Wilson de 8 de gener de 1918 i que, al seu torn, varen legitimar la dissolució dels imperis d'Europa Central i Oriental i la restitució de les sobiranes de nombroses entitats nacionals històriques des de les repúbliques bàltiques fins nombrosos pobles eslaus.

Constatem doncs, que el reconeixement del dret a l'autodeterminació és preexistent a la creació de les Nacions Unides, tot i que com tot el Dret Internacional Públic ha anat evolucionant al llarg de la història. Actualment, el dret a l'autodeterminació està recollit en nombrosos instruments de Dret Internacional Públic al qual s'hi ha obligat la major part d'estats del món, entre ells: el Pacte dels Drets Civils i Polítics i el Pacte de Drets Econòmics, Socials i Culturals, que integra els Pactes Internacionals dels Drets Humans, que va entrar en vigor el 1976 i que l'estat espanyol va ratificar el 27 de juliol de 1977.

Els pactes de 1966 no només reconeixen el dret a l'autodeterminació dels pobles i a la lliure disposició dels seus recursos, sinó també, l'obligació dels estats signants a promoure l'exercici del lliure dret a l'autodeterminació dels pobles i l'obligació de respectar l'exercici d'aquest dret dins del seu territori de conformitat amb les disposicions de la Carta de les Nacions Unides; obligacions que l'estat espanyol ha incomplert reiteradament amb la negativa de celebrar cap referèndum pactat i amb el recurs a l'ús de la força amb la finalitat de deslegitimar el resultat del referèndum de l'1 d'octubre de 2017. Això suposa una greu violació del deure de promoure el dret a l'autodeterminació dels pobles, no només d'Espanya sinó de tots els membres de la Unió Europea.

Durant el període d'entreguerres, el dret a l'autodeterminació va permetre crear els mandats de la Societat de Nacions; territoris colonials de les potències europees derrotades durant la Primera Guerra Mundial. Posteriorment, aquest precedent va servir per fer efectiva la descolonització de nombrosos territoris d'Àfrica, Àsia i Oceania sota els auspicis de les Nacions Unides, prèvia aprovació de la resolució 1514 (XV) coneguda com a Declaració sobre la concessió de la independència als països i pobles colonials de 14 de desembre de 1969.

Aquesta resolució universalitza l'aplicabilitat d'un dret preexistent, inicialment aplicat a pobles europeus sense estat. En segon lloc, es va aplicar a noves nacions descendents de pobles europeus en terres d'ultramar, principalment d'Amèrica i Oceania; i, finalment, s'ha aplicat als territoris colonials d'ascendència no europea. Per tot això, la doctrina considera majoritàriament que el dret a l'autodeterminació ha esdevingut un principi fonamental del Dret Internacional Públic i un dret de tots els pobles amb caràcter inalienable i que genera efectes erga omnes esdevenint una norma de ius cogens internacional; i, per tant, obliga a

tots els estats, hagin signat i ratificat, o no, els instruments de Dret Internacional que reconeixen el dret a l'autodeterminació.

Això ha motivat que alguns estats amb sistemes polítics i jurídics molt avançats i amb un gran arrelament dels valors democràtics com el Canadà i el Regne Unit contemplessin l'exercici del dret a l'autodeterminació del Quebec i Escòcia, respectivament, dins del marc constitucional de l'estat. De fet, la Llei de la Claredat impulsava pel primer ministre canadenc Jean Chrétien el 1996, aborda aquesta qüestió en tota la seva extensió. Per la seva banda, el 1998, el Tribunal Suprem del Canadà va dictaminar que malgrat que el dret a l'autodeterminació no estigués explícitament reconegut per la Constitució canadenca, l'autodeterminació d'una regió era possible fora de l'ordenament intern si obtenia el reconeixement internacional. Per la seva part, Espanya va acceptar les obligacions que emanen dels pactes de 1966 i com la resta de potències colonials, les va acabar aplicant a Guinea Equatorial.

Com diem, Espanya, com la resta d'estats del món, està jurídicament obligada a respectar i promoure el dret a l'autodeterminació dins del seu territori. L'art. 1.2 de la Carta de les Nacions Unides estableix l'obligació dels estats membres de «fomentar entre les nacions relacions d'amistat basades en el respecte al principi d'igualtat de drets i al dret a la lliure determinació dels pobles...». Això, no és una simple norma jurídica; és un dels principis generals del Dret internacional del qual emanen la resta de normes jurídiques d'aquest mateix ordenament; i com a tal, genera efectes erga omnes i, per tant, és d'obligat compliment per a tots els estats, i així estan reconegudes expressament en el Tractat de la Unió Europea. Té doncs caràcter universal. L'obligatorietat del seu compliment afecta a tots els estats, hagin participat o no, en la redacció de la Carta de les Nacions Unides i encara que no les hagin recollit en el seu ordenament intern de forma expressa.

De fet, l'obligació de promoure i respectar el dret a l'autodeterminació dels pobles forma part de l'ordenament intern de l'estat espanyol; i dins l'ordenament espanyol, aquest dret no es limita als pobles colonials. Així, l'art. 10.2 de la Constitució espanyola de 1978 estableix que tot allò que afecti els drets fonamentals (com són els drets a la llibertat i a l'autodeterminació) s'interpretarà «de conformitat amb la Declaració Universal dels Drets Humans i als tractats i acords internacionals ratificats per Espanya»; entre els quals la Carta de les Nacions Unides i els pactes de 1966. A això, també hi hem d'afegir les resolucions d'organismes internacionals quan s'incorporin a l'ordenament intern o aquelles que generin efectes erga omnes, així com les decisions judicials del Tribunal Internacional de Justícia, entre altres. De la mateixa manera, l'art. 98 de la Constitució espanyola estableix que «els tractats internacionals vàlidament celebrats, una vegada ratificats oficialment per Espanya, formaran part del seu ordenament intern. Les seves disposicions només podran ser derogades, modificades o suspeses en la forma prevista en els mateixos tractats o d'acord amb les normes generals del Dret internacional». Com diem, tots ells són instruments que formen part de l'ordenament jurídic espanyol i de fet, han generat obligacions ineludibles pels poders de l'estat tendents a reconèixer el dret a l'autodeterminació de tots els pobles sense limitacions ni restriccions. Ara bé, el seu

exercici està reconegut no només als pobles colonials com es pretén des dels poders de l'estat espanyol, sinó a tots els pobles sense restriccions ni limitacions.

Cal assenyalar, a més, que l'obligació de promoure i respectar el dret a l'autodeterminació afecta a tots els poders de l'estat; i això inclou: la Corona, el govern d'Espanya, l'administració central, les forces i cossos de seguretat de l'estat; així com a tots els poders de l'administració regional, partits polítics, sindicats, empreses públiques, funcionaris, així com a tots els ciutadans amb independència de la seva afinitat política o ideològica i amb independència del sentit del seu vot en un referèndum d'autodeterminació. Així, tal com estableix l'art. 9.1 de la Constitució espanyola: «els ciutadans i els poders públics estan subjectes a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic» independentment de quina sigui la seva font jurídica (interna o externa). Encara més, l'article 8.1 de la mateixa constitució que estableix la defensa de la integritat territorial d'Espanya com una de les missions de les forces armades no confereix a les forces armades un poder absolut. L'exercici d'aquesta funció, està perfectament limitat per les normes de Dret internacional que estableixen el dret a l'autodeterminació de tots els pobles amb les quals entra en col·lisió. I en aquest cas, la font jurídica d'on prové cada norma determina el dret aplicable. Així, els principis generals del Dret Internacional i els tractats internacionals vàlidament celebrats i ratificats per Espanya són jeràrquicament superiors a aquelles normes constitucionals que les puguin contradir. I, per tant, l'ordenament constitucional espanyol ha de fer valer la jerarquia del dret a l'autodeterminació sobre qualsevol altra norma interna en allò que pugui entrar en col·lisió.

De fet, la prevalença del Dret internacional amb relació a l'exercici del dret a l'autodeterminació sobre l'ordenament jurídic intern de l'estat predecessor, va servir de fonament al Tribunal Internacional de Justícia de la Haia, en dictamen consultiu de 2010, per resoldre que la declaració unilateral d'independència de Kosovo no vulnerava el Dret internacional, malgrat que l'antiga Iugoslàvia podia interpretar que vulnerava el seu ordenament constitucional. I així ha estat àmpliament reconegut per la comunitat internacional. És més que evident que el Tribunal Internacional de Justícia de les Nacions Unides, o si escau, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, dictaminaria en el mateix sentit en el cas de Catalunya i en qualsevol altre cas on es qüestionari la validesa de l'exercici del dret a l'autodeterminació encara que es vulneri l'ordenament intern de l'estat predecessor. Així, la interpretació que es pugui fer de la Constitució espanyola s'ha de fer incorporant la interpretació que puguin fer els organismes jurisdiccionals internacionals davant de situacions semblants.

En resum, la violació o suspensió dels tractats internacionals en allò que afecti els drets fonamentals del poble català per part dels poders de l'estat, l'administració central o les forces i cossos de seguretat de l'estat, no només genera la responsabilitat internacional de l'estat; sinó que a més, els tractats internacionals anteriorment al·ludits no deixen d'obligar ni als poders polítics, partits i funcionaris de la comunitat autònoma de Catalunya, ni als poders i funcionaris de l'administració de l'estat espanyol a Catalunya com puguin ser ajuntaments, diputacions o empreses públiques i ciutadans, en tot allò que afecti els drets

fonamentals del poble català; entre ells el dret a l'autodeterminació. I, òbviament, aquesta obligació dels poders de l'estat que abraça el dret a l'autodeterminació és extensible a la resta de pobles d'Espanya.

Per tant, les accions polítiques, jurídiques i policials contra l'exercici del dret de vot durant la celebració del referèndum d'autodeterminació d'1 d'octubre de 2017 intervenint urnes i invalidant el vot de més de 770.000 persones, impedit l'exercici del dret de vot dels 250.000 catalans residents a l'exterior i l'exercici de la violència policial contra els votants i interventors que va deixar més d'un miler de ferits de diversa consideració; així com la repressió viscuda a Catalunya des de la inhabilitació del govern de la Generalitat; la ingerència del govern espanyol en el poder legislatiu de Catalunya forçant la convocatòria d'eleccions catalanes creant una habilitació excepcional derivada de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola; l'espionatge indiscriminat a ciutadans dignes sense les garanties processals preceptives, així com la indiscriminada persecució política i jurídica contra representants polítics, líders socials i ciutadans lliures; el processament penal de càrrecs electes i activistes socials amb l'admissió de proves policials falsificades per part dels tribunals espanyols; la reinterpretació ad hoc (i a posteriori) de delictes com el de terrorisme contra ciutadans que s'han limitat a exercir el seu dret de manifestació; els evidents vincles existents entre els ministeris espanyols d'interior, justícia i exteriors amb els integrants de les cèl·lules gihadistes que varen actuar a Catalunya l'agost de 2017, provocant nombroses víctimes mortals de diferents nacionalitats; i en definitiva, l'exili forçat de les màximes autoritats catalanes, polítics, líders socials i gent del món de l'art i la cultura acusats de delictes inexistents arreu d'Europa... són accions que suposen una situació d'excepcionalitat política que no viola únicament l'exercici del dret a l'autodeterminació, sinó que posa en qüestió el compromís de la Corona i els poders de l'estat espanyol amb l'estat de dret i els valors més fonamentals de qualsevol règim democràtic; i aboquen Catalunya a un règim d'excepcionalitat política que evidencia l'escàs arrelament dels valors democràtics en les estructures i poders de l'estat espanyol i que hauria de fer empal·lidir la Unió Europea.

3. Què es vol aconseguir amb la llei proposada: regular l'estatus polític de Catalunya mitjançant un procediment legal, d'acord amb la constitució espanyola, i en virtut del mandat democràtic exercit pel seu poble a les urnes, d'acord també amb els tractats internacionals que formen part de l'ordenament jurídic intern d'Espanya per haver-se celebrat vàlidament i haver estat publicats oficialment a Espanya, i d'acord amb la resta de normes internacionals, especialment la Carta de les Nacions Unides, els Pactes Internacionals de Drets Humans, el Tractat de la Unió Europea, les sentències i pronunciaments dels Tribunals internacionals, i els òrgans de Drets Humans.

[1] Font.: Pont, A.: #Raonspelsí. Cercle Català de Negocis, 2017.

[2] Font.: Pont, A.: #Raonspelsí. Cercle Català de Negocis, 2017.

Annex 3

c. La llista amb els noms de les persones que formen la Comissió Promotora amb la designa de representant

1 Josep Maria Argemí Argelaguet designat com a representant amb domicili a [REDACTED] i DNI número [REDACTED], telèfon [REDACTED] i correu a efecte de notificacions **info@cercleatalainiciativapopular.cat**

2. Albert Pont Serrano amb domicili a [REDACTED] amb DNI número [REDACTED]

3. Albert Aragonès i Escamilla amb domicili a [REDACTED] i DNI número [REDACTED]

4. Ramon Carner Alivés amb domicili a [REDACTED] i DNI número [REDACTED]

5. Margarita Abella Mestanza amb domicili a [REDACTED] i DNI número [REDACTED]